

PALVETAV KUTSE ON ÜHE MUUTUJA SAABUMINE...

Parafraaseerides... neid avastatud vibreerivaid “gravitatsiooni laineid”, mis muudavad, modifitseerivad aeg-ruumi referentsi..., momenti, hetke, palve kutset; see on saabumine, üks muutuja, mis... muudab – kasutades “muutuja” ja “muutmise” samakõnalisust - aega ja ruumi.

Jah. Võiksime öelda, et palvuslikul hetkel ei viibita tavalistes ruumikoordinaatides ning aeg ei loenda minuteid ega sekundeid; on sensatsioonid, on emotsioonid, on vasturääkivused, on imetlused, on mõistmised, on...sündmuste möll ...

Mängus on... armastus! Mängus on voorus! Mängus on ihad! Mängu on koondunud – palvuslikul hetkel- truudused, kokkulepped, lubadused!... Aiii!...

Kõik, mis meid tõeliselt liikuma paneb, nagu elu teadvust, on mängus igas palves. Ning “mängus olemine” tähendab, et... praegu ma tunnen seda ühte moodi või siis... ei mõista ma seda hästi, või sõna veenab mind, või mulle pakub rahuldust vaikus...; justnagu **kõik!** oleks koos mingis sültjas ruumis, ilma tagatisteta, ilma ametlike kinnitusteta... Minu mõistus ja loogika ei ole piisavad, ega ka minu enda ..., minu enda plaan mitte!

Ai! Ai!, kui inimene teeb **mingi intelligentse plaani**, et tühistada –“tühistada”- jumalikke plaane!

Ei, ei, ei; ei ole vaja olla väga intelligentne selleks, et näha, millal inimene **surub peale** oma intelligentseid plaane, et tühistada jumalikke plaane, siis ainuke, mis ta saavutab on... agoonia. Jah. Agoonia, sest... ei võta omaks tema afektide, afekti seisundite, emotsioonide, sensatsioonide, inspiratsioonide, õnne, võimete, mõtlematuste jumalikkust... Iseenesest mõistetavalt, ei võeta omaks midagi sellest.; inimene soovib, et tema “**võimu teadvuse**” domineerimine selgitaks kõik ning, loomulikult, teeb ta omi plaane: “*Ja nüüd teen seda, ja nüüd teen teist, ja nüüd teen kolmandat*”...

Ja loomulikult on tema plaanides kahetsemine, vabanduse palumine, “mul on kahju”...; kogu see tiraad, mis sisaldab ka rahu. Kõik need korteeži... “intelligentsed” kumardused?, mis on samuti ettevalmistatud, juhuks kui strateegia, plaan ei kuku hästi välja.

Kuid ilma kahtluseta, enda jumalikustumist, isiklikku omapära, kogu seda teadvuse “vaba valiku” virr-varri korratakse ja korratakse rohkem kordi kui vajalik on: “*sest mina ja ainult mina, ja mitte keegi teine kui vaid mina..., minu perekond, minu geneetika ja mina, võimaldame, et mina...*”. Niiviisi pannakse tõke ükskõik missugusele ootamatusele, ettenägematule plaanile, üllatusele, naudingulisusele, mis oleks sobiv minu loomingulisele kohustusele.

Tunne, et liik asub mingis aeg-ruumi hetkes..., kus ta jätkab panustamist oma kõrvaletõrjumistele, oma võimukusele, oma manöövritele, oma tagatistele, oma võimetele, oma ressurssidele, andmata endale aru, et... tema ei ole loonud neid ressursse, tema ei ole loonud seda, mis **olemas on**, tema ei ole loonud seda võimalust, ega ole loonud ka...

Kas ta on loonud midagi? Ta on taas loonud –vahel ilma naudinguta- selle sees, mis

juba on loodud.

Sellel “takistusel” –Oraakli järgi-, mille seab üles inimolend, on nii palju laguune!... Nii palju..., et vaevaliselt, läbi piinarikka vaeva püsib alal oma “boarding pass”-iga.

Loomulikult, see ei ole isegi mitte –isegi mitte- rändaja seiklus, kes läheb..., sest tunneb, et peab minema ning elab iga situatsiooni kui õnne –ühte õnne jumalikult bazaarilt!-..., ning eneselegi märkamatult imbub ta läbi õpetustest, mida jutustada, mida vahendada ning mis võimaldavad tal kooselu!... ja omada motiivi rõõmuks.

Ei. Olend rändab..., läheb vältimatu lootusetuse hoiakuga, ärevalt, ebakindlusega, hirmuga!...

Ja loomulikult! Loomulikult, loomulikult, loomulikult! Loomulikult, et jah!... Kui tema visadus on piisavalt suur et teostada ja saavutada see, mis oli alguses planeeritud, siis loomulikult saavutab ta selle! Kuid, kas see oligi see...? Kas see oligi see, mis teda ootamas oli? Või on see mingi “ahel-kinnisidee” elluviimine?

Jah. On nii palju –nii palju, nii palju- tulisust, ägedust, mis olendil on iseenda suhtes, et... ükskõik kui vihjavad, mõistaandvad või ilmselged **jumalikud plaanid** on, mis olendil lasuvad, ei ole ta võimeline neid nägema. On üliväga vaja väljuda oma rahutustest, nii, et ka sel ei ole sisukust!, vaid on... “eelistused”...

Aiiii! Ilmuvad eelistused: “*See meeldib mulle, see ei meeldi mulle; seda tahan, seda ei taha...*”.

Nagu halvastikasvatatud lapsed, kes täituvad kaariesest, ülekaalulisusest ja... hädadest! Ai! Ning hiljem küsitakse: “Miks mul nii palju halba õnne on olnud? Miks laps on nii või naasugune...?”

Halb õnn?... Te olete täringuid võltsinud...

Jah. Inimolend mängib..., peenes ämlikuvõrgus, ilmselgega, ilmsega ja... ja enigmaatilise ja ignoreerituga, esitades väljakutse!

Selles ruumita ajas, või selles ruumis ilma ajata –sest palvuslik vibratsioon... tekitab meis rahutust-, meil on võimalus hinnata oma positsioone; meil on võimalus teha “kvaliteetne” visioon... ja näha, millised on meie **lepingukohased panused**, ja kuidas..., kuidas toimib meie positsioon –justnimelt nii: “meie positsioon”- teiste suhtes!, kes ka on olemas.

See on kvaliteedi üks väike detail, tõsi? –väga tavaline, kas pole?-, et igaüks muretseb oma plaani pärast –“oma plaani pärast”-, kuid ei märka –väljaarvatud siis, kui see on juba vältimatu- kuidas teistel on.

-Ah!, aga kas on veel keegi olemas... peale” minu”?

-Oh!, aeg ajalt, jah! Mitte alati. Ei, ei. Mitte alati, eks ole? Või siiski?

-Ei, aga...

-Ah!...

-Ei, aga ma pean oma probleemi lahendama.

-Jah, aga... samal ajal kui Teie lahendate probleemi, olete Te mõelnud kuidas..., kuidas on ja kuidas saavad olema, millisesse situatsiooni satuvad "teised"!?

-Teised? Kes need on?

-Ma ei tea... No näiteks teie lähedased! –et..., et kedagi näiteks tuua!-

-Aahhh!... Hästi!... Peavad omaks võtma, peavad respekterima, peavad...

-Ah!...Jaa! Aga Teile ei lähe korda ning Te ei väärtusta...

-No kuulge!, mulle läheb korda-mulle läheb korda... väärtustada-väärtustada... Ennekõike pean ma... ära pesema oma naha.

-Ah!, jaa!... See on tõsi.

Jaa, jah; on jõutud kohale –on jõutud kohale- ilusale positsioonile... -selle teeb ilmselgeks tänane palve-, on jõutud ilusale positsioonile, kus igaüks on iga üks... ning selle tulemusena, -selle tulemusena-, iga üks võtab arvesse igat teist.

-Ei, kui mina... Kui ainult võetakse arvesse "igat teist" keda saaks juhtida, manipuleerida, kontrollida, domineerida ja ära kasutada. Seda ma võtan arvesse. Aga see, mis võib toimuda, juhtuda, minu... pärast, ah, ei! Mina olen vaba!

-Ah! Oi kui ilus! Oi kui ilus! Hahahahahaha... Ta on vaba... teiste ohverduste, ebamugavuse, valu, lootusetuse, pisarate, kurbuse... arvelt!...

-No kuulge! Mina ei usu, et see lugu nii halb on.

-Oh, ei, ei! Loomulikult. See on tõsi. Kuidas saab olla, et se nii palju tähendab! Ikka... vähe tähendab.

Näete? Kõik korda aetud! See on niivõrd... **"egoistlik"** teadvus, et...

Ja me näeme seda igat tüüpi situatsioonides, kontinentide, religioonide tasanditel... Ükspuha! Siit ka –siit ka, siit ka, siit ka- sensatsioon, tunne... situatsiooni kohta, milles liik praegu on.

Ning näiteks –näiteks, näiteks-...

-Aga mina arvestasin sinuga!

-Ahh!... Ja miks sa arvestasid minuga?

-No kuule! Sest sa ütlesid mulle, rääkisid mulle, sosistasid mulle, pihtisid mulle, deklareerisid mulle,...

-Ahh! Heakene küll, jah, aga...

-Ah!...

Ning teine:

-Ma arvestasin sinuga!

-Minuga? Ah, ei, mul on teised plaanid...

-Aga mulle sa ütlesid, teistele sa ütlesid, paljudele sa ütlesid, et...

-Ah, see tuli mulle pähe” käigu pealt”!... Minuga juhtub neid asju, kuid... Vaata, sa võid minuga arvestada seal, noh, noh, noh... ma ei tea. Ma annan sulle teada. Saadan sulle ühe “WhatsApp”...

-Ahh!... Milline ime!

-Aga sa võid minuga arvestada igal ajal!...

-Aga sa ju just ütlesid mulle, et...

-Jaa! Aga tahan sulle öelda, et, et... püüa minu olukorrast aru saada!

-Ah!, jaa! Et mõistaks sinu olukorda! Jah. Jah, jaa.

-Niisiis, loomulikult, võid arvestada minuga, loomulikult!, aga... **aga!**...

-Jah, aga sul on selles “sinu peale lootmises” üks... väga suur **“aga?”**, kas ma ka reaalselt saan sinuga arvestada?

-Olgu siis nii, et praegu ei. Sest ma olen seotud, hõivatud... Praegu, hetkel... Praegusel hetkel, nüüd, ei! aga muidu sa ju tead, et võid minuga arvestada ükskõik mille jaoks.

Niisiis pöörake tähelepanu järgnevale dialoogile –mille te kohe selgelt ära tunnete-, kuidas hoitakse kinni jumalikuga koketeerimisest ning valmisolekust ning pühendumisest jne, kuid... “sügavustes”... tehakse seda, mis sobib –jätame selle nii-.

Elegantselt:

-Ei, ei, ei! Ja, muidugi! Loomulikult! Jah!... Aga arvesta sellega, et esmaspäeval ma olen... raamatukogus.

-Ah!

-Teispäeval, muusika.

-Kolmapäeval on mul “full contact”...

-Ah!...

-Neljapäev... Neljapäev, loomulikult on mul reserveeritud sõprade tarvis.

-Ah!...

-Reedel... Reedeti on mul alati üks õhtusöök, juba pikki aegu on nii... Nii, et!...

-No nii!

-No ja nädalavahetusel, tead isegi... peab koristama ja korda looma...

-Niisiis, millal siis on see aeg, mis sa mulle ütlesid, et võin sinuga arvestada?

-Aghhh!...

-Sul on midagi viga?

-Ei... Lima! Lima. Muidu, peale selle, kõik korras.

Nii aina juhtubki... -ütteks jutuvestja- nii maailm kulgebki. Ning niiviisi ühed arvestavad teistega, ja teised saavad aru, et arveid ei olegi. Ja kolmandad arvestavad oma “veenvate” võimetega, et kontrollida, domineerida, juhtida ja manipuleerida teistega, ja panevad valget nägema mustana, ja must on valge. Voila!

-Ei, aga mina ei teadnud... Oh!, see oli üks suur segadus. Oh!, sa ei saa minust aru. Oh!, ma ei oska end hästi väljendada...

Usun, et tervel planeedil tuleb see tuttav ette.

“Palvuslik teadaanne” on väga selge. ning nõuab meilt –igalt ühelt tema positsioonil-võtta kasutusele meetmeid selles aeg-ruumi “kontaki puudumise” osas, sest meie käitumised võivad tõsiselt takistada...meie liigi arengut, evolutsiooni ja staatust. Justnimelt “meie liigi”!

Ja hiljem saabub tunne, et...

“Ah, ei! Mina ei ole ju mitte keegi. Kui mina, lõpuks... mis seal vahet on kas ma teen seda või teist. Kui mina oleks Obama, kui mina oleksin... Aga, ei, lõpuks, mina ei ole... Ei, mis vahet seal on, mida ma teen...”.

Ai! suur, tugev..., suur õigustus! –teised nimetaksid seda teistmoodi-. Suur õigustus!: *“Teen mida ma teen, ükskõik mida ma teen, lõpuks ei ole ma mitte keegi”.* Suur õigustus selleks, et teha seda, mida ma ise arvan..., ükskõik kelle... arvelt!, ükskõik millal! ja ükskõik mida!

Vahel võivad palvuslikud planeeringud olla väga radikaalsed või väga liialdatud või väga... barbaarsed. Jah. Tegelikult, jah. Või... või on piisavalt raamistatud, et kõik kaugeneksid oma “väärtuste **leigusest**” ja vaataks otsa oma isikliku projekti soojusele ja tulele!... Ja mine tea, äkki see isegi kõrvetab!... Ning äkki on vaja seda modifitseerida ja peab seda muutma!...

Muutma...? Oh! Sõna..., võtmesõna... juba peaaegu sajand! Seda ei ole kasutatud teostamise tähenduses; jah, “ütluse, ütlemise” tähenduses küll –poliitilises, majanduslikus, sotsiaalses, vaimses-... Tuleks kõrvaldada. See sõna tuleks “kõrvaldada”, sest **sega ei teostata**, kuid ta soodustab struktuurilist egotsentrismi ja gravitatsiooni jõudu! Hüllem veel!

Selles aja ja ruumi variandis peame **graviteerima**..., et tunda “palvuslikku vibratsiooni” katkematuna ning et sellest saaks meie... operatiivne!, rahulolu pakkuv!, vabastav! -ai!...- **“solidaarne”** tunnetus!
